
DAVERENDE START MET PHRONESIS OP LAATSTE DAG NSJ 2017

Door *Wouter Schenk* op 10 juli 2017; fotografie door *Wouter Schenk*

De zondag van North Sea Jazz 2017 begint met een absoluut hoogtepunt, om half vier, wanneer Phronesis zijn opwachting maakt met het Rotterdam Jazz Orchestra, dat voor deze show is uitgebreid met extra bezetting. Het magistrale trio brengt samen met de Rotterdammers het werk van het album *The Behemoth*, ten gehore, daar waar Frankfurt Radio Big Band de opnames voor de CD verzorgde. Bassist Jasper Høiby, pianist Ivo Neame en drummer Anton Eger treden met hun formatie voor de derde maal op bij het festival en hebben eindelijk een plek die ze verdienen, het grotere podium in de Hudson. In de Big Band vinden we grote namen van de Nederlandse Jazzscene, met onder andere Bart Wirtz op sax, Rob van de Wouw en Jan van Duikeren op trompet. Zo is de internationale samenwerking compleet, met de Deense bassist, Engelse pianist en Zweedse drummer.

De combinatie van de big band en het grandioze trio pakt fantastisch uit, wat een geweldige sound en ook prachtig om te zien. De drie grootheden van Phronesis zijn geheel in wit gekleed, tegen de zwarte achtergrond en de zwarte kleding van de big band als een mooi contrast tussen drie superhelden en hun sober geklede helpers. Ze starten met *Untitled #1* dat zo mooi klinkt in deze bezetting. Eger is als vanouds dominant aanwezig met zijn prachtige groovy ritmiek en expressieve mimiek. Neame en Høiby ogen daarentegen ingetogen en geconcentreerd. *OK Chorale* is ook zo'n prachtig stuk dat in het big band arrangement uitstekend uit de verf komt met pakkende harmonie en opwekkend tempo. De diepgang en mystiek komt met *Stillness*, zoals de titel beaamt, complementatief met een lange intro waarin schijnbare chaos langzaam wordt getransformeerd in een gevoelige compositie. Met deze show aan het begin van derde dag North Sea Jazz kan de avond niet meer stuk.

Een uur later maakt artist in residence Chick Corea zijn opwachting voor derde maal op deze editie van het driedaagse muziekfeest. Amazon is de zaal waar hij met het vermaarde Trondheim Jazz Orchestra samen speelt. Al weer zo'n groots orkest! De samenwerking met de overbekende Corea gaat terug tot 2001. Daarna volgde nog enkele gezamenlijke uitvoeringen in onder andere Tokyo en New York. Dat laatste in de Blue Note club ter gelegenheid van Corea's birthday party. Het orkest staat onder leiding van conductor Erlend Skomsvoll. Corea vertelde ons onlangs dat er een nieuw album op stapel staat met het Noorse ras orkest. Corea introduceert het orkest even ontspannen en sympathiek als hij altijd is. Het zichtbare plezier dat Corea heeft om met jonge talenten samen te werken siert hem enorm.

Met een heel fraaie bewerking van zijn eigen werk *Spain* wordt het concert ingezet, maar dat heb je pas in de gaten later in het stuk als het bekende thema wordt ontvouwen na een lange intro met mooie harmonieën. Het natuurlijke timbre van de blazerssectie klinkt Nordic en mystiek, zo herkennen we het zo typische geluid van de formatie uit Trondheim. Corea beweegt nauwelijks, al de noten lijken

rechtstreeks uit zijn vingers te komen, dat resulteert in technisch perfect spel. Ook Corea's *Christal Silence*, het titelnummer van het gelijknamige album dat hij in de 70-er jaren produceerde met Gary Burton klinkt wondermooi. Heel theateraal is de uitvoering van *What Game Shall We Play Today*, dat van het eveneens van het voornoemde album afkomstig is. Met de operatesk getinte zang van Vera Pettersen, die het geheel een klassieke inslag geeft. De zwoele klanken van de blazerssectie horen we ook weer in het prachtig *Windows*, ook geschreven door Corea. De avond kon al niet meer stuk, maar nu helemaal niet meer met dit magnifieke optreden.

Wat jammer dat er zoveel tegelijk geprogrammeerd wordt. Drie toporkesten in ongeveer het zelfde tijdsslot. Want terwijl Phronesis met Rotterdam Jazz Orchestra nog bezig is, Chick Corea net begonnen is, speelt in de Maas het Metropole Orkest met instrumentaal en stemvirtuoos Jacob Collier en de eveneens multi-instrumentale en zo begaafde Cory Henry. We zagen Collier eerder dit voorjaar al solo tijdens het CrossCurrents Festival in Maastricht. Cory Henry kennen we uiteraard van Snarky Puppy. Het Metropole onder leiding van Jules Buckley staat altijd garant voor groots orkestraal werk. De duizenden mensen in de Maas zijn misstijl als het orkest met Collier en Henry prachtige songs ten gehore brengt, waarbij Collier heel elegant en subtiel een klokkenspel, ter grote van een piano, bespeelt. Het geheel heeft een ongekende magie die het publiek ontroert. Al eerder trad Collier op met het Metropole tijdens de BBC Proms in 2016 met ook zo'n prachtig en gevoelig optreden. Cory Henry vervolgt met een geweldige vertolking van *Purple Rain*, een fraie tribute aan Prince. Het orkest staat als een huis en de combinatie met de zang en het toetsenwerk van Henry is volmaakt. Het betoverende concert veroorzaakt gemakkelijk kippenvel en vochtige ogen.

De tweede set in de Hudson is vanavond voor een tienkoppig ensemble uit de States dat het publiek meeneemt in 100 jaar jazzgeschiedenis. Want is het is op de kop af 100 jaar geleden dat in New Orleans, in 1917 dus, de Original Dixieland Jazz Band het eerste jazz album opnam. Via allerlei muzikale mijlpalen vertelt het orkest de geschiedenis van de jazz van toen tot nu. Werken van grote namen als Miles Davis en John Coltrane en Art Blakey passeren de revue, naast allerlei stijlen zoals dixieland, blues, ragtime, swing, bebop en cool jazz. Speaker en vocalist Nicolas Bearde vertelt tussen de verschillende nummers door op een boeiende wijze over de historie van de muziek van het leven, zoals hij jazz beschouwt. De big band speelt op overtuigende wijze de verschillende stijlen, waarbij vooral saxofonist James Carter de toon zet, niet alleen met zijn spel, maar ook met zijn uitstraling. Bekende nummers als *Girl from Ipanema* van Astrud Gilberto en *Birdland* van Weather Report. En we horen voor de tweede keer *Spain* van Corea in een weer heel ander, maar mooi arrangement. Hierna is het weer in de Hudson te doen als drie toppianisten achtereenvolgens op het podium staan. De oude crack en levende legende en bijna 80 jarige McCoy Tyner met zijn jongere collega's Craig Taborn en Antonio Faraò. Tyner, die eeuwig beroemd is sinds zijn werk voor het legendarische trio van Coltrane, brengt het project *Echoes With A Friend*. Treffende titel voor deze show waarbij de ontmoeting tussen verschillende generaties jazzpianisten centraal staat. Taborn is een zeer begenadigd pianist uit de USA die we al enkele keren in het vizier hadden, waaronder in Maastricht. De Italiaan Faraò, geboren in 1965 heeft een behoorlijke staat van dienst en speelde onder andere met Joe Lovano,

Chris Potter en Bob Mintzer. Faraò en Taborn spelen elk enkele nummers en dat betekent prachtig trio werk. De grote meester zelf wordt hierna naar de vleugel begeleid, is zichtbaar in niet zo'n beste conditie en slecht ter been. Maar Tyner speelt als vanouds! Na het concert spreekt hij op een aandoenlijke wijze het publiek toe en zegt hij 'Gelukkig ben ik er nog!'.

We sluiten NSJ 2017 af met de Donny McCaslin Group, wederom in de Hudson. De saxofonist won dit jaar de Paul Acket Award en speelt vanavond met Jason Lindner (keyboards), Jonathan Maron (bass) en Nate Wood (drums). Natuurlijk is het verhaal van McCaslin en Lindner en het uitmaken van de band op David Bowie's allerlaatste album *Blackstar* al flink uitgemolken daarom maar even fast forward naar zijn eigen prachtige laatste album *Beyond Now*. McCaslin speelt vanavond veel stukken van die plaat en wat blijven die geweldig klinken. Hij speelt super gedreven en energiek met erupties van klanken, strak ingebed door de ritmesectie en begeleid door het immer overweldigende toetsenwerk van Lindner. Geweldige afsluiter van North Sea Jazz 2017.